

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **Ing. J. H.**, zast. JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2010, č. j. S-MHMP 809962/2010/OST/Ne/Ja, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Ing. Ja. Ha., II) Ing. A. Ha., III) Ing. P. V.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2014, č. j. 5 A 39/2011 – 93,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2014, č. j. 5 A 39/2011 – 93, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Kasační stížností brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti v záhlaví označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví specifikovanému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo v části změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 (dále jen „stavební úřad“) ze dne 28. 7. 2010, č. j. MCP6 061232/2010, kterým byla povolena stavba rodinného domu na pozemcích parcelní číslo 1550/1, 1550/2 a 1550/4 v katastrálním území Dejvice.

[2] Žalovaný ve svém rozhodnutí mimo jiné uvedl, že projektová dokumentace byla zpracována před oznámením zahájení řízení, a proto nemá pochybnosti, že by v době tohoto oznámení nebyla dokumentace kompletní. Obsahem správního spisu není protokol o nahlížení, který by obsahoval námitku neúplnosti spisu. Co se týče námítky, že vzdálenost hlavní hmoty novostavby od komunikace má být dle podmínky územního rozhodnutí minimálně šest metrů, odstupové vzdálenosti uvedené v situaci ke stavebnímu

povolení jsou totožné s odstupovými vzdálenostmi zakreslenými v situaci ověřené při vydání územního rozhodnutí. Stavba je tedy navržena v souladu s územním rozhodnutím. Pojem „hlavní hmota“ je neurčitý. Nesouhlas se zvolenou formulací měl být uplatněn v odvolání proti územnímu rozhodnutí. Stěžovatel nemůže být touto formulací dotčen, neboť se jeho nemovitost nachází na odvrácené straně. Součástí spisu je stavebně – konstrukční řešení stavby vypracované autorizovaným inženýrem pro statiku a dynamiku staveb. Protože se nejedná o rozsáhlou ani jinak stavebně náročnou stavbu, není pravděpodobné, aby při jejím provádění došlo k narušení stability sousedních staveb, a to i vzhledem ke vzdálenosti okolních staveb, když nejbližší dům se nachází ve vzdálenosti 10 metrů od navrhovaného domu. Z projektové dokumentace plyne, že při zakládání stavby bude ovlivněn pouze prostor kolem navrhované stavby, a to do vzdálenosti maximálně 1,5 až 1,8 metrů. Žalovaný nemá důvod zpochybňovat projektovou dokumentaci vypracovanou k tomu oprávněnou osobou. Žádný důkaz o tom, že vycházela z nesprávných údajů, předložen nebyl. Je pravda, že ve výkresové části není zakreslena hladina spodní vody. Tyto podklady jsou však uvedeny v technické zprávě. Z ní vyplývá, že hladina vody je 4 až 6 metrů pod terénem a zakládání neovlivní. Vzhledem k rozsahu navrhované stavby a výšce spodní vody, lze považovat dokumentaci za dostatečnou. Projektant odpovědný dle § 159 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákona“), považoval geologickou rešerši za dostatečnou a v technické zprávě deklaroval, že inženýrskogeologický průzkum bude proveden pro realizační dokumentaci. Hydrologický posudek vsakovacích poměrů byl doložen v územním řízení.

[3] Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku shledal nedůvodnou stěžovatelovu námitku, že dokumentace stavby neobsahuje všechny podklady a že mu nebylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí. Původní přílohou dokumentace ke stavebnímu povolení byl dodatek č. 1 z dubna roku 2010, dodatky č. 2 až 4 z května roku 2010 nejsou označeny v seznamu příloh, jsou nicméně založeny ve správním spisu. Spis obsahuje jak dokumentaci k projektu organizace výstavby, tak i k protihlukovým opatřením. Tvrzení, že se tato dokumentace ve spisu v době nahlížení nenacházela, nelze podpořit žádným důkazním prostředkem, a zůstává tak v rovině ničím nepodložených tvrzení.

[4] Jako nedůvodnou rovněž vyhodnotil námitku, že dokumentace stavby je v rozporu s podmínkami územního rozhodnutí, neboť odstupová vzdálenost hlavní hmoty novostavby není od komunikace minimálně šest metrů. Tato podmínka je neurčitá, neboť pojem „hlavní hmota“ není právní ani stavebnětechnický termín, a proto se jí nelze doslovně dovolávat. Zásadní je, že umístění stavby proběhlo dle dokumentace ověřené v územním řízení, tedy stavba je z větší části umístěna ve vzdálenosti šesti metrů od komunikace. Vzhledem k situování nemovitosti stěžovatele, která se nachází na odvrácené straně, nemůže být stěžovatel dotčen na svých právech, co se týče odstupové vzdálenosti stavby vůči místní komunikaci na odvrácené straně pozemku.

[5] K námitce, že dokumentace stavby není úplná a přehledná, soud uvedl, že stavba není bytovým domem, ale domem rodinným. Součástí správního spisu je i stavebně - konstrukční řešení stavby vypracované autorizovaným inženýrem pro statiku a dynamiku staveb obsahující i statický výpočet. Pokud jde o zakládání stavby, z technické zprávy vyplývá, že základová spára bude 1,5 metru pod terénem. Při zakládání by měl být

pokračování

ovlivněn terén do vzdálenosti 1,5 až 1,8 metrů. Nejbližší nemovitosti se nacházejí 10 metrů daleko; stěžovatelova nemovitost přibližně 25 metrů. Namítaný nesoulad s čl. 15 a čl. 16 obecně závazné vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „vyhláška č. 26/1999“), je obecný, bez dalších podrobností a ze správního spisu nevyplývá nic, co by tuto námitku podpořilo. Jedná se o odborné posouzení, které přísluší stavebnímu úřadu; soud ho může přezkoumat pouze v mezích zákonů. Rozsah jednotlivých částí projektové dokumentace musí odpovídat druhu a významu stavby. Jak dle žalovaného vyplývá z projektové dokumentace, návrh založení stavby vycházel z výsledků rešerše geotechnických poměrů, dle které je hladina spodní vody 4 až 6 metrů pod terénem a zakládání stavby neovlivní. Vzhledem k rozsahu navrhované stavby (založení stavby 1,5 metru pod terénem) a výšce spodní hladiny (4 až 6 metrů pod terénem) byla projektová dokumentace zcela dostatečná a nebylo potřeba stavebníka vyzývat k doložení podrobného hydrogeologického průzkumu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[6] Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel kasační stížností, ve které uplatňuje námitky, jež podražuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[7] Stěžovatel namítá, že dodatky projektové dokumentace č. 2 až 4 z května roku 2010 nebyly ve správním spisu ve lhůtě pro podání námitek před stavebním povolením založeny, a neměl tak možnost se s nimi seznámit. Lze po něm těžko požadovat, aby k tomu předložil důkaz. Sám soud uvádí, že v seznamu příloh dokumentace ke stavebnímu povolení uvedené dodatky nejsou uvedeny. To, že jsou ve spisu nyní založeny, neprokazuje, že tomu tak bylo v průběhu lhůty pro seznámení s podklady rozhodnutí. K tíži účastníka nemůže jít nesplnění § 17 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle kterého musí spis obsahovat soupis všech součástí včetně příloh s uvedenými daty vložení do spisu. Dodatky měly být vypracovány v květnu 2010. Je proto nelogické a nepravděpodobné, aby byly vypracovány a předány na úřad i jakékoliv další dodatky. Dodatky se mimoto přesně „trefují“ do otázek, které byly předmětem námitek. Stavební povolení je vydáno v rozporu s § 4 odst. 4 a § 36 odst. 3 správního řádu.

[8] Pojem „hlavní hmota“ není neurčitý. Hlavní hmotou je potřeba chápat hmotu prostupující všechna podlaží, tedy i včetně východní části stěny, která je blíže komunikaci. Stavba musí být v souladu s podmínkami rozhodnutí o umístění stavby, nikoliv s nějakými situacemi. Podmínky územního rozhodnutí nelze devalvovat odkazem na jiné dokumenty. Soudu nepřísluší zpochybňovat podmínku rozhodnutí o umístění stavby. To není předmětem přezkumu v nynější věci. S ohledem na rozpor stavby s podmínkami územního rozhodnutí je rozhodnutí o povolení dané stavby v rozporu s § 111 odst. 1 písm. a) a odst. 3 písm. b) stavebního zákona, jakož i s § 2 odst. 1 správního řádu.

[9] Stěžovatel nenamítal, že se nejednalo o rodinný dům, pouze konstatoval, že se jedná o objekt, který se svým objemem blíží domu bytovému. Skutečnost, že základová spára bude umístěna 1,5 metru pod terénem, nenaplnuje požadavek vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „vyhláška o dokumentaci staveb“), na uvedení způsobu založení stavby a zajištění stavební jámy. Projektová dokumentace zejména nesplňuje požadavky přílohy č. 1 část B

bod 2 a část F bod 1.1.1. písm. f), bod 1.1.2. písm. a), bod 1.2.2. písm. a) a bod 1.2.3. téže vyhlášky. Absence náležitostí není odbornou otázkou, kterou by nebylo možno přezkoumat. Soud se snaží rozsah stavby bagatelizovat odkazem na formální označení stavby. Nevyjádřil se k absenci inženýrskogeologického průzkumu, který má být předložen dle samotné dokumentace ke stavbě. Jeho pořízení nelze odsouvat až pro účely zpracování prováděcí dokumentace stavby, jejíž zpracování není povinné, která není předkládána stavebnímu úřadu a účastníci řízení se s ní nemohou seznámit. Průzkum musí být podkladem pro dokumentaci stavby pro stavební povolení dle vyhlášky o dokumentaci staveb. Stavební povolení bylo vydáno v rozporu s výše citovanými ustanoveními vyhlášky o dokumentaci staveb, čl. 30 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 26/1999, § 110 odst. 5 a § 111 odst. 1 písm. b) odst. 3 písm. a) stavebního zákona a § 3 správního řádu.

[10] Stěžovatel závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukazují na své dřívější vyjádření ke stěžovatelově žalobě a s rozsudkem městského soudu souhlasí.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti trvá na tom, že tvrzení o nemožnosti seznámení s částí projektové dokumentace nemá oporu v předloženém správním spisu. Žádost o stavební povolení byla podána dne 12. 5. 2010 a dne 2. 6. 2010 bylo zahájení řízení oznámeno účastníkům. Uvedené dodatky dokumentace byly zpracovány v květnu roku 2010, tedy před datem oznámení zahájení řízení. Je pravděpodobné, že stěžovatel přehlédl část E projektové dokumentace „Zásady organizace výstavby“, která je popsána v průvodní zprávě zpracované v březnu roku 2010 a následně doplněná zmíněnými dodatky. Po celou dobu měl možnost nahlédnout do spisu a s dodatky se seznámit. To však neučinil. V podmínce č. 1 územního rozhodnutí je stanoveno, že stavba bude umístěna dle dokumentace ověřené v územním řízení. Situace je přílohou územního rozhodnutí, tedy je jeho součástí. Stavební úřad byl ve stavebním řízení povinen zkoumat i soulad stavby s podmínkou č. 1 pro umístění stavby. Odstupové vzdálenosti uvedené v této situaci jsou zcela totožné s odstupovými vzdálenostmi zakreslenými v situaci ověřené při vydání územního rozhodnutí. Pojem hlavní hmota znamená převládající hmotu objektu. Rozsah jednotlivých částí projektové dokumentace dle vyhlášky o dokumentaci staveb musí odpovídat druhu a významu stavby. V daném případě se jedná o stavbu rodinného domu, a proto dokumentace nemusí být tak rozsáhlá. Stěžovatel neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, na základě kterých se cítí v důsledku provádění stavby dotčen na svých vlastnických či jiných právech. Stavba rodinného domu byla pravomocně umístěna a od jeho domu se nachází v dostatečné vzdálenosti 25 metrů. S ohledem na uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by

pokračování

musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[14] V první řadě se Nejvyšší správní soud zabýval nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu. Pokud by totiž byla tato vada shledána, mohlo by to bránit přezkumu dalších stížných námitek. Jde o vadu natolik závažnou, že k ní soud přihlíží i z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[15] Pokud jde o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, uvedl Nejvyšší správní soud, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána také tehdy, pokud z odůvodnění napadeného rozsudku krajského (městského) soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy (rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52).

[16] V této souvislosti lze rovněž odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, ve kterém shrnuje svoji předchozí judikaturu, které „je společné, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Nestačí, pokud soud při vypořádávání se touto argumentací účastníka pouze konstatuje, že tato je nesprávná, avšak neuvede, v čem (tj. v jakých konkrétních aspektech, resp. důvodech právních či případně skutkových) její nesprávnost spočívá.“

[17] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že se soud nikterak nevyjádřil k namítané absenci inženýrskogeologického průzkumu. Ve své podstatě tak namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu.

[18] V žalobě stěžovatel vznesl námitku, že dokumentace stavby měla obsahovat inženýrskogeologický průzkum, jehož pořízení nelze odsouvat až pro účely zpracování prováděcí dokumentace. To dovozoval i z přílohy 1 část. F bod 1. odst. 1.1.1. písm. f) vyhlášky o dokumentaci staveb, podle které má již dokumentace pro stavební povolení obsahovat způsob založení objektu s ohledem na výsledky inženýrskogeologického a hydrogeologického průzkumu.

[19] Městský soud na tuto žalobní námitku nijak nereagoval. Pouze obecně konstatoval, že rozsah jednotlivých částí projektové dokumentace musí odpovídat druhu a významu stavby. Z tohoto konstatování neplynou žádné přezkoumatelné závěry reagující na žalobní

argumentaci stran nutnosti doložení inženýrskogeologického průzkumu s ohledem na stěžovatelem citovaná ustanovení vyhlášky o dokumentaci staveb. Rovněž poukaz na rešerši geotechnických poměrů nevypovídá uvedenou žalobní námitku, neboť se stěžovatel nedovolával absence pouhé rešerše, nýbrž inženýrskogeologického průzkumu (byť se tyto dokumenty mohou týkat obdobných otázek). V dalším se soud vyjádřil toliko k otázce absence hydrogeologického průzkumu, když se ztotožnil se závěrem stavebního úřadu a žalovaného, že vzhledem k rozsahu navrhované stavby a výšce spodní vody považovali v tomto smyslu projektovou dokumentaci za dostatečnou a stavebníka nevyzývaly k jeho doložení. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku je proto důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud nad rámec stížních námitek shledal, že městský soud rovněž zcela pominul žalobní argumentaci týkající se tvrzené nečitelnosti a nepřezkoumatelnosti statického výpočtu. Soud jen uvádí, že statický výpočet vypracovaný autorizovaným inženýrem pro statiku a dynamiku staveb je součástí správního spisu, ze kterého nevyplývá nic, co by zavdalo pochybnosti o staticce, mechanice či splnění základních požadavků na výstavbu. K otázce jeho čitelnosti a přezkoumatelnosti se vůbec nevěnuje.

[21] S ohledem na shora uvedené lze uzavřít, že městský soud se nevypořádal se všemi žalobními námitkami. Tímto postupem porušil § 72 s. ř. s., podle kterého soud přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jakož i právo stěžovatele na spravedlivý proces [srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, podle něhož jsou soudy povinny „svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny“].

[22] Zdejší soud se rovněž zabýval nepřezkoumatelností rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Mohl se při tom opřít o výše uvedené závěry o nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, které lze zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

[23] Stěžovatel v odvolání obdobně jako v žalobě namítal, že statický výpočet je nečitelný a nepřezkoumatelný. Ke statickému výpočtu žalovaný pouze uvedl, že součástí správního spisu je stavebně – konstrukční řešení vypracované autorizovaným inženýrem pro statiku a dynamiku staveb, jehož součástí je i tento výpočet, a že statickým posouzením je prokázána stabilita a statická únosnost domu jako celku. Na námitku nečitelnosti a nepřezkoumatelnosti statického výpočtu tak rovněž nereagoval, a jeho rozhodnutí je proto částečně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[24] Nejvyšší správní soud mimo to dospěl k závěru, že řízení před městským soudem bylo stíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. K této vadě byl soud rovněž povinen přihlídnout z úřední povinnosti, i když nebyla stěžovatelem namítána (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[25] Institut osoby zúčastněné na řízení relativně uceleně upravuje § 34 s. ř. s. Z odst. 1 citovaného ustanovení vyplývá, že pro to, aby se určitý subjekt stal osobou zúčastněnou na řízení, musí být splněny dvě podmínky. První podmínka je materiální a splňuje ji ten, kdo je přímo dotčen ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného správního

pokračování

rozhodnutí, resp. nečinností správního orgánu, a dále ten, kdo může být přímo dotčen zrušením správního rozhodnutí soudem či vydáním soudního rozhodnutí podle návrhu, ale není účastníkem řízení, protože nepodal žalobu. Druhá podmínka je formální a splní ji ten, kdo výslovně oznámí, že bude v řízení práva osoby zúčastněné na řízení uplatňovat. Teprve kumulativním splněním obou podmínek se subjekt stává osobou zúčastněnou na řízení se všemi procesními právy z tohoto postavení vyplývajícími.

[26] V rozsudku ze dne 2. 5. 2007, č. j. 5 As 3/2007 – 68, Nejvyšší správní soud dospěl k následujícímu závěru: „*Neoznačil-li žalobce v žalobě osobu, o jejíž postavení osoby zúčastněné na řízení před soudem dle § 34 s. ř. s. již z napadeného správního rozhodnutí nebylo pochyb, bylo povinností předsedy senátu tuto osobu vyrozumět o probíhajícím řízení, jakož ji i vyzvat, aby oznámila, zda bude svá práva v řízení uplatňovat; nedostál-li krajský soud této povinnosti a takovou osobu v řízení zcela pomínil, trpí jeho rozhodnutí vadou, pro kterou je nutno jej zrušit [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]*.“ Podobně v rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 As 39/2004 – 75, Nejvyšší správní soud shledal, že „*ustanovení § 34 odst. 2 s. ř. s. předpokládá aktivní postup soudu při zjišťování okruhu možných osob zúčastněných na řízení. Jestliže krajský soud nevyrozuměl o probíhajícím řízení účastníka správního řízení odlišného od žalobce, který splňoval podmínky § 34 odst. 1 s. ř. s. (zde stavebník), zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*.“ K tomu však uvedl, že „*takové pochybení soudu nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé (rozsudku), pokud bylo správní řízení stíženo tak závažnou vadou, že rozhodnutí správního orgánu z něj vzešlé nelze přezkoumat v mezích žalobních bodů (§ 76 odst. 1 s. ř. s.), a soud je tak může zrušit i bez návrhu, nebo pokud je rozhodnutí správního orgánu nicotné (§ 76 odst. 2 s. ř. s.)*.“ Na tato rozhodnutí navázal rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009 - 190: „*Z judikatury Nejvyššího správního soudu lze tedy dovodit několik kritérií pro řešení situace, kdy v řízení o žalobě krajský (městský) soud nevyrozumí osobu přicházející v úvahu jako osoba zúčastněná na řízení. Je-li taková osoba označená již v žalobě nebo je-li existence takové osoby zjevná z obsahu správního rozhodnutí či správního spisu, je takové opomenutí důvodem pro zrušení napadeného soudního rozhodnutí pro jinou vadu řízení [§ 109 odst. 3 ve spojení s § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]*. To však neplatí v případě, kdy napadené správní rozhodnutí bylo krajským (městským) soudem správně zrušeno pro některý z důvodů, ke kterým je nutno přiblížit z úřední povinnosti, např. pro nepřezkoumatelnost ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., bez ohledu na to, zda byl tento důvod namítán v žalobě.“

[27] Ze správního spisu vyplývá, že s pozemkem parcelní číslo 1550/1, sdílí společnou hranici pět pozemků rovněž situovaných v katastrálním území Dejvice, a to pozemek parcelní číslo 1549/1, 1572, 1570, 1568/1 a 1552. S vlastníky uvedených mezujících pozemků stavební úřad jednal jako s účastníky stavebního řízení a žalovaný jako s účastníky navazujícího odvolacího řízení. Z obsahu samotného správního spisu proto jednoznačně plyne, že tyto osoby přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, neboť mohou být jako vlastníci bezprostředně sousedících pozemků přímo dotčeny na svých právech vydáním rozhodnutí žalovaného či jeho zrušením. Ve vztahu k nim tak byla naplněna materiální podmínka vyjádřená v § 34 odst. 1 s. ř. s. Městský soud z toho důvodu byl povinen je v souladu s § 34 odst. 2 s. ř. s. vyzvat, aby oznámily, zda budou uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení, a zároveň je poučit o právech těchto osob. Soud však vyzval a poučil pouze Ing. P. V., vlastníka pozemku parcelní číslo 1552, H. H., spoluvlastníci pozemku parcelní číslo 1570, P. R., vlastníka pozemku parcelní číslo 1572.

Aktuální vlastníky pozemku parcelní číslo 1549/1 a 1568/1 v tomto směru nijak nevyzval ani nepoučil, čímž zatížil řízení vadou s možným vlivem na zákonnost rozhodnutí.

[28] S ohledem na konstatovanou vadu řízení se zdejší soud nezabýval a ani zabývat nemohl jednotlivými kasačními námitkami, neboť k tomu by bylo možno přistoupit až poté, kdy by výsledkem řízení před městským soudem bylo rozhodnutí vydané po řádně proběhlém řízení. Osoby zúčastněné na řízení mohou rozhodování soudu významným způsobem ovlivnit, a proto teprve takové rozhodnutí může být předmětem přezkumu u kasačního soudu. Mimo to napadený rozsudek městského soudu byl shledán nepřezkoumatelným pro nevypořádání části žalobních námitek, Nejvyšší správní soud se i proto nemůže vyjádřit ke stížným námitkám týkajícím se nepřezkoumatelných částí rozsudku. Nepřípustně by tím předjímal závěry, které má v souvislosti se shora popsanou problematikou učinit městský soud.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Z bodů [22] a [23] tohoto rozsudku plyne, že pro nepřezkoumatelnost nemůže obstát ani rozhodnutí žalovaného. Zdejší soud však nepostupoval dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití 78 odst. 4 s. ř. s., a věc nevrátil přímo žalovanému k dalšímu řízení, neboť charakter vad, kterými městský soud zatížil svůj rozsudek, takový postup neumožňoval. Napadený rozsudek byl totiž rovněž shledán nepřezkoumatelným, a to ve větším rozsahu než rozhodnutí žalovaného. Žalovaný se na rozdíl od městského soudu vypořádal s namítanou absencí inženýrskogeologického průzkumu. Nejvyšší správní soud proto věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm je soud vázán výše vysloveným právním názorem zdejšího soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Nejprve proto bude muset vyzvat aktuální vlastníky pozemků parcelní číslo 1549/1 a 1568/1 v katastrálním území Dejvice dle § 34 odst. 2 s. ř. s., aby oznámili, zda budou uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení, a poučit je o právech těchto osob. V novém rozhodnutí bude muset následně vypořádat stěžovatelem vznesenou argumentaci, kterou se v napadeném rozsudku nezabýval. Soud je rovněž vázán závěrem o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného.

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. října 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu